

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 529/2016
10.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Ћ., због кривичног дела незаконито убиство из одељка 300. и 302. Кривичног законика Државе Квинсленд - Државе у Аустралији, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката М.П. и адвоката И.Г., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КРЕ 34/15 од 13.01.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 174/16 од 23.02.2016. године, у седници већа одржаној 10.05.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Б.Ћ., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КРЕ 34/15 од 13.01.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 174/16 од 23.02.2016. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду КРЕ 34/15 од 13.01.2016. године, утврђено је да су испуњене законске претпоставке за изручење Држави Аустралији, окривљеног Б.Ћ. из Б., рођеног године, у Б., А., ЈМБГ ..., Држављанина А. и И., од оца С., са пребивалиштем у Б. ..., чији идентитет је утврђен на основу пасоша А. број ..., са пријављеним боравиштем у Србији на адреси А., улица ..., ради вођења кривичног поступка пред судом у Бризбејну у предмету број W 60129535, због основане сумње да је починио прекршај – кривично дело незаконито убиство из одељка 300. и 302. Кривичног законика Државе Квинсленд – Државе у Аустралији.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 174/16 од 23.02.2016. године одбијена је, као неоснована, жалба бранилаца окривљеног Б.Ћ. и потврђено решење Вишег суда у Новом Саду КРЕ 34/15 од 13.01.2016. године.

Против наведених правноснажних решења, браниоци окривљеног Б.Ћ., адвокати М.П. и И.Г., поднели су захтев за заштиту законитости, због повреде закона, одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и одредбе члана 439. тачка 1) и 2)

ЗКП, у вези са одредбом члана 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијана решења укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да иста преиначи и одбије изручење окривљеног Б.Ћ. Држави Аустралији, те да одреди да се извршење правноснажних решења одложи односно прекине.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом бранилаца окривљеног се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, све у вези са одредбама члана 5, члана 15, члана 7. став 1. тачка 1, члана 16. став 1. тачка 6, члана 8. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима. Браниоци побијана решења сматрају незаконитим и правно неодрживим пре свега јер су донета преурањено. Наиме, окривљени Б.Ћ. је поднео захтев - односно дао изјаву, за пријем у држављанство Републике Србије 2006. године, пре покренутог поступка за изручење, о ком захтеву у управном поступку није одлучено. Одбрана налази да су првостепени и другостепени суд морали застати са одлучивањем о изручењу окривљеног до доношења одлуке у управном поступку о захтеву окривљеног за пријем у држављанство Републике Србије. Такође, по ставу одбране тумачењем одредбе члана 25. став 2. Закона о држављанству Републике Србије окривљени Б.Ћ. је већ даном давања изјаве стекао држављанство Републике Србије.

Захтевом бранилаца окривљеног се такође указује да Држава Аустралија није приложила доказе о основаности сумње да је окривљени Б.Ћ. починио кривично дело које је предмет кривичног поступка пред судом државе молиље – Државе Аустралије, као и да није достављена оптужница нити било који други акт о покретању кривичног поступка пред судом те државе. Одбрана оспорава релевантност дописа Државе Аустралије под називом „*Afidavit*“ који по ставу одбране не представља замолницу, те указују да постоји драстична разлика у теоријскоправном аспекту кривичног дела које је предмет кривичног поступка у држави молиљи и Републици Србији.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване. Побијана правноснажна решења нису донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, нити повредом кривичног закона из одредбе члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, те су супротни наводи у захтеву бранилаца окривљеног Б.Ћ. оцењени као неосновани.

Како су наведене повреде већ истицане у поступку по редовном правном леку, на идентичан начин, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује налазећи да су дати разлози аргументовани, јасни и довољни.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.